ja otsis neil keikil läbbi, senni kui ta sai Benjamini Kotti jure, seäle leiti se Karrikas. Se teggi neile hirmust Ehnatust; nemmad kärristasid ommad Rided löhki, ja ei teädnud, mis nemmad piddid ütlema: ja panniwad iggamees omma Koorm jälle omma Eesli Selga, ja läksid linna raggasi.

§. 291. Nemmad tullid Joseppi Kotta, ja langesid temma ette keik omma Silmi mahha. Temma ütles neile: Mis Jo se on, mis teie ollete teinud? Eks teie teädnud, et minnosuggune Mees sedda pea woiks ärraarwata? Juda Süddames olli keigesuurem Hirm, sest et temma omma Issale olli tootand, Käemees olla Benjamini eest (§. 279.); temma hakkas sepärast räkima ja ütles: Mis peame meie omma Issandale ütlema, ehk mis peame meie endid ögeks arwama! Jummal on meie

meie üllekohhut laknud meie Kätte tulla (§. 272.); wata, meie jäme omma Issandale Pärris-Sullasiks, ni hesti meie, kui se, kelle jurest se Karrikas on leitud!

§. 292. Nüüd kuulus Josep neid keigeraskemalt, ja se olli se wiimne Hirm, mis ta neile teggi nende endise üllekohto pärast; ta ütles: Se olleks mulle Teotusseks, kui ma teid. keik selle pärrast kinnipeaksin; se Mees üksi, kelle jurest se Karrikas leitud, se peab mulle Sullaseks jäma, agga teie teised, minge Rahhoga omma Issa jure taggasi. Se Sanna käis neil hopis läbbi Süddame, ja sedda hirmsamat Öigust ei woinud ta neile moista, kui sedda, et Benjamin piddi järrele jäma.

§. 293. Juda astus siis temma liggi, ja ütles: Ma palun, mo Issand, lasse

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1781, lk. 25